

Sygn. akt II CNP 10/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2018 r.,
skargi K.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 października 2017 r., sygn. akt I1 Ca [...] /17
wydanego w sprawie z powództwa J.S. prowadzącego działalność gospodarczą
pod nazwą Firma "[...]" w Ś.
przeciwko K.K.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanego na rzecz powoda
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Pozwany K.K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 października 2017 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 12 kwietnia 2017 r. Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda J.S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma „[...]” w Ś. kwotę 12.579,56 zł wraz z odsetkami z tytułu odszkodowania za szkodę spowodowaną niedostarczeniem pszenicy o parametrach określonych w umowie stron z dnia 19 maja 2015 r. Sady obydwu instancji wskazały, że pomiędzy zachowaniem pozwanego, tj. niedostarczeniem zboża w wymaganej ilości i określonych parametrach i koniecznością dokonania zakupu zastępczego, a szkodą zachodzi związek przyczynowy, co przesądzało o konieczności uwzględnienia powództwa.

Pozwany zarzucił w skardze, że Sąd Okręgowy naruszył art. 278 k.p.c. w zw. z art. 285 § 3 k.p.c. i art. 286 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. przez wydanie wyroku pomimo niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i nieprzeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego oraz art. 65 § 1 i 2 k.c. przez dokonanie wykładni oświadczenia woli stron umowy bez uwzględnienia, że ich zgodnym zamiarem było, ażeby podstawę rozliczenia jakości towaru stanowiła jego jakość stwierdzona przez kupującego, a nie przez osobę trzecią.

W uzasadnieniu skargi pozwany wskazał, że naruszenie art. 65 k.c., spowodowało niezgodność zaskarżonego wyroku z prawem, nie sprecyzował jednak, czy w konsekwencji wyrok jest jego zdaniem niezgodny z art. 65 k.c. czy z innym przepisem i jakim. Pozwany wyjaśnił, że poniesioną szkodę łączy z dokonaniem na rzecz powoda zapłaty zasądzonych należności. Wskazał też, że nie dysponował innymi środkami wzruszenia prawomocnego wyroku, ponieważ wartość przedmiotu sporu wykluczała wniesienie skargi kasacyjnej, nie zachodziły też podstawy uzasadniające wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Należą do nich

1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,

2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,

3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,

4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,

5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Każdy z wymienionych elementów jest indywidualny i niezależny, przy czym w skardze wszystkie muszą być wyodrębnione i wypełnione odpowiednią treścią. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217).

Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez pozwanego nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., w jego treści nie zostały bowiem wskazane przepisy prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Ten element nie jest realizowany poprzez przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie, mimo że niejednokrotnie podstawy skargi są tożsame z przepisami, które skarżący wskaże jako te, z którymi prawomocne orzeczenie jest niezgodne. Jednakże może być i tak, że zakres podstawy skargi jest szerszy lub w ogóle odmienny od przepisów, z którymi zaskarżony wyrok pozostaje w sprzeczności.

Dlatego ustawodawca wprowadził rozróżnienie ustanawiając odrębne wymagania w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.

Skarga wniesiona przez pozwanego, jako niespełniająca jednego z konstrukcyjnych wymagań podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wynika z postanowień art. 424¹² w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1, art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., a wysokość zasadzonych kosztów określa § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

at